

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. L. M.**, zast. Mgr. Petrou Bielinovou, advokátkou se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, proti žalovanému: **Ústecký kraj**, Velká Hradební 3118/48, Ústí nad Labem, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 11. 2016, č. j. 125/KH/2015, o návrhu na určení lhůty k provedení úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů (zákon o soudech a soudcích), ve věci vedené u Krajského soudu v Ústí nad Labem pod sp. zn. 15A 213/2016,

t a k t o :

- I. Návrh **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u krajského soudu žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného dne 28. 12. 2016; napadeným rozhodnutím se navrhovatel domáhal poskytnutí informací o mimořádných odměnách vyplacených některým pracovníkům krajského úřadu Ústeckého kraje; tyto informace mu nebyly poskytnuty.

[2] Dne 15. 10. 2018 podal navrhovatel u krajského soudu návrh na určení lhůty dle § 174a zákona o soudech a soudcích. Uvádí, že má zájem na rozhodnutí, které bude vydáno v přiměřené době, postup krajského soudu jej poškozují. V dalším odkazuje navrhovatel na § 174a zákona o soudech a soudcích a na judikaturu Ústavního soudu, z níž se podává, že průtahy nelze odůvodňovat přetížeností soudů. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud určil krajskému soudu lhůtu k vydání meritorního rozhodnutí.

[3] K návrhu se vyjádřil soudce krajského soudu ve věci rozhodující JUDr. Petr Černý s tím, že ve věci již byly provedeny veškeré úkony potřebné pro vydání rozhodnutí; věc je v pořadí dle § 56 soudního řádu správního, nejedná se přitom o věc přednostní. Poukázal rovněž na to, že v současné době se s ohledem na obsazení soudu pohybuje doba rozhodování kolem dvou let, s postupným posílením soudu lze očekávat, že se tato doba zkrátí; uvedl, že chápe rozladění stěžovatele nad dlouhou dobou, po kterou se mu dosud rozhodnutí nedostalo, nicméně postup soudu odráží situaci v současném stavu.

[4] Nejvyšší správní soud ověřil ze soudního spisu, že žaloba byla podána 28. 12. 2016; dne 2. 1. 2017 byl navrhovatel vyzván k úhradě soudního poplatku (uhrazen dne 9. 1. 2017); následně dne 11. 1. 2017 byla zaslána potřebná poučení účastníkům řízení, byla zaslána žaloba k vyjádření

žalovanému a vyžádán správní spis; vyjádření k žalobě zaslal žalovaný dne 3. 2. 2017. Dne 6. 2. 2017 bylo vyjádření žalovaného zasláno navrhovateli; dne 27. 2. 2017 zaslal navrhovatel repliku k vyjádření žalovaného; tato byla zaslána dne 2. 3. 2017 žalovanému na vědomí.

[5] Návrh není důvodný.

[6] Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení postupu krajského soudu dospěl k závěru, že krajský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že krajský soud po dobu několika měsíců žádné úkony již nečiní; avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není sám o sobě známkou průtahů v řízení.

[7] Podle § 56 odst. 1 s. ř. s. soud projednává a rozhoduje věci v pořadí, v jakém mu napadly; přednostně projednává návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná.

[8] Při zhodnocení hledisek uvedených v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že návrh na určení lhůty není důvodný. Krajský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům nutným k tomu, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevyžadují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Jak vyplynulo ze soudního spisu, soud se věci zabýval bezprostředně po podání žaloby; jeho další procesní postupy shledal Nejvyšší správní soud podstatně.

[9] Lze poukázat též na stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu ze dne 13. 4. 2011, sp. zn. Cjpn 206/2010, č. 58/2011 Sbírkou soudních rozhodnutí a stanovisek, vztahujícího se k odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci nesprávným úředním postupem v případě nevydání rozhodnutí v přiměřené lhůtě. Nejvyšší soud zde v části VI. stanoviska zmínil, že jakékoli řízení vždy nějakou dobu trvá, a dále na vysokém stupni obecnosti uvedl, že za přiměřenou délku řízení Nejvyšší soud považuje ještě 24 měsíců (nikoli však již delší). Byť se Nejvyšší správní soud do značné míry brání naznačené paušalizaci a zdůrazňuje nutnost zohledňování všech okolností posuzovaného případu, v nyní posuzované věci lze konstatovat, že řízení před krajským soudem nedosáhlo délky, kterou by bylo možné označit za nepřiměřenou.

[10] Pokud navrhovatel odkazuje na judikaturu Ústavního soudu, dle které nelze průtahy v řízení ospravedlňovat přetížeností soudů, Nejvyšší správní soud s ním není ve sporu. Nejvyšší správní soud podotýká, že již několikrát uvedl, že jeho úkolem v řízení vedeném o návrhu dle § 174a zákona o soudech a soudcích, zásadně není posuzovat a hodnotit zatíženost a výkonnost soudců soudu a jeho personální či materiální vybavení. K uvedenému tedy zásadně nemůže přihlížet při svých úvahách o oprávněnosti či neoprávněnosti návrhu, tedy o tom, zda délka soudního řízení v jednotlivých věcech je ještě přiměřená, resp. zda soud je či není bezdůvodně ve věci nečinný; v této souvislosti odkázal opakovaně na konstantní judikaturu Ústavního soudu, který ve svých rozhodnutích uvádí, že „*průtahy v řízení nelze ospravedlnit obecně známou přetížeností soudů; je totiž věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví zakotvené v Listině a Úmluvě byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález sp. zn. IV. ÚS 55/94, nález sp. zn. I. ÚS 663/01, nález sp. zn. III. ÚS 685/06, nález sp. zn. IV. ÚS 391/07 a další).

[11] Byť v dané věci krajský soud právě na otázku nedostatečného personálního vybavení soudu poukázal, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že dobu, po kterou se navrhovateli nedostalo dosud rozhodnutí, nelze v intencích setrvalé judikatury zdejšího soudu z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat ještě za nepřiměřenou, vyžadující ingerenci ve smyslu § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích; nutno však dodat, že ji lze označit již za hraniční.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. října 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu